

10 ANYS DEL FOC MORTAL D'HORTA, EN PRIMERA PERSONA

JOSEP BAUBI
Periodista

Crònica He esperat 10 anys per explicar el que vaig viure com a periodista i com a persona el dia 21 de juliol del 2009 a Horta de Sant Joan. Un foc que personalment i professionalment m'ha marcat molt

Al matí d'aquell dia, el delegat del govern a les Terres de l'Ebre i la responsable territorial d'Interior ens van convocar a una roda de premsa a Deltebre. Lògicament va sortir la pregunta de la situació del foc d'Horta, que havia començat la tarda anterior. Segons els responsables polítics, «es troba en fase de control», per tant, tranquil·litat.

Posteriorment, cap al migdia, la companyia Carme de Catalunya Ràdio a Tarragona em va dir que marxés cap a Horta, per rellevar la companyia Anna, que portava des de la tarda anterior informant. Vaig haver de fer molts quilòmetres, per Gandesa i Bot, ja que la carretera de Prat de Comte encara estava en obres.

En arribar a Horta, al parc de bombers vaig poder veure sis helicòpters bombarders aturats. Davant mateix de l'encreuament de la carretera d'Arnes, davant de la Farinera, hi havia la unitat mòbil de la ràdio amb el company Xavi. Vaig poder veure una petita columna de fum i com un hidroavió va llençar aigua, a molta altura. Després de passar les darreres cròniques del migdia vàrem marxar a dinar, prop les tres de la tarda, a un restaurant a l'entrada d'Horta. Quan vàrem sortir del restaurant, al voltant de dos quarts de quatre de la tarda, ens plovia cendra...

Imatge de la columna de fum de l'incendi. FOTO: JOAN REVILLAS

Un cop vàrem ser davant la Farinera, a tres quarts de quatre, i veient la situació, un foc totalment descontrolat, vaig trucar al delegat del govern per preguntar-li com estava el foc. A la seva resposta de «controlat» li vaig dir «ja pots pujar, que el foc va de cara a Horta». El company Xavi i jo estàvem sols i vàrem ser testimonis del foc descontrolat.

Les hores posteriors van ser terribles. A un quart de cinc, vaig entrar en directe a Catalunya Informació explicant el que estava

veient. El foc seguia el seu camí de mort, cap al poble d'Horta. Als nostres caps, els helicòpters, avions i 'hidros' treballant a tot drap. El fum ho va envair tot. Es va fer de nit al cel d'Horta.

Es va tallar pel foc l'accés al poble d'Horta i la companyia Anna, filla d'Horta, informava el que passava al seu poble. Vaig poder veure com un helicòpter bombardier de color groc, amb una gran professionalitat i jugant-se la vida, va salvar de les flames els apartaments rurals de la Farinera,

situats a pocs metres d'Horta. El seu propietari em va assegurar dies més tard que va rebre tota la informació per la ràdio, perquè ell era fora del poble.

Ens van anar fent fora del lloc, pel perill de les flames. Vaig poder parlar amb veïns i amb l'alcalde Àngel Ferràs, molt nerviós.

El cel d'Horta era ple de mitjans aeris. Vora les cinc de la tarda vàrem saber que hi havia bombers atrapats, es va dir que prop d'un centenar i tot seguit que hi havia bombers morts.

Sempre en contacte amb la companyia Mar des de Catalunya Ràdio Tarragona, sabíem de l'atrapament mortal, però per respecte a les seves famílies no ho podíem dir per antena.

Van ser hores molt dures. Per poder arribar a Horta, ja que l'accés estava tallat pel foc, Xavi i jo vàrem haver d'anar per Arenys de Lledó, Terol.

Un cop al centre de comandament, el responsable d'Interior, Joan Boada, va confirmar la tragèdia, quatre bombers morts i un molt greu, que posteriorment va morir.

Les imatges dels GRAF i bombers plorant, no les oblidaré mai.

Cap a les dues de la matinada, van arribar dos ministres del govern espanyol, una d'elles la desapareguda Carme Chacón.

L'endemà vaig anar a un hotel de Tortosa, on el govern català amb el president José Montilla al capdavant tenia una reunió amb les famílies dels bombers morts. Els sindicats dels bombers volien treure l'aigua clara del que havia passat. L'intendent dels Mossos a l'Ebre, amb qui tinc una bona relació, em va preguntar a la porta de l'hotel, «Josep, tu què has vist?». Li vaig explicar tot. El 8 de gener de 2010, vaig saber el perquè d'aquesta pregunta.

El divendres 24, acompanyats dels agents rurals, un grup de periodistes vam estar a la «zona zero» del foc mortal. El govern volia un «culpable». Vaig poder veure el pi que tenia «foc latent, per un llamp d'una tempesta seca» i que el dia 20 va començar a cremar. Crec que aquesta explicació no va convèncer ningú i explicar-ho per la ràdio va ser complicat...

El 8 de gener, amb la detenció dels dos piròmans, vaig poder de- duir la pregunta de l'intendent.

No valoraré l'actuació de Delta 0, no sóc qui.

Deu anys després, les coses han canviat molt, i la prioritat és la vida dels bombers. Mentrestant la justícia encara ha de determinar les responsabilitats del foc mortal d'Horta de Sant Joan.

Un foc que personalment i professionalment m'ha marcat molt.